

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ПОМНЯ

Част 3 от „Кръчма „Зелената котка““

chitanka.info

Помня.

Помня как устните ѝ се плъзгаха по моите като къс коприна по загрубяла селска ръка. Помня как пръстите ѝ се вплитаха в косата ми — понякога грубо, сякаш искаше да завърже от нея възел, с който да ме прикрепя навечно към себе си, а понякога толкова нежно, като че ли се страхуваше да не ме нарани. Помня как телата ни се сливаха в експлозия на първична енергия, в устрема на беглец в пустинята, който с последни сили тича към оазиса с животворната влага, в чистия и непоковарен стремеж към любов, топлина и чувствителност.

Едно от проклятията на Тъмните Магове е болезнено изострената им като амдарска сабя памет. Никога не можеш да забравиш нищо. Нищо. Дори и най-дребните подробности са жигосани толкова дълбоко в съзнанието ти, че всеки полъх на ветровете на спомените те карат да крециш и да се гърчиш от болка. Дори алкохолът не може да те накара да забравиш. Мога да ви свидетелствам за това. Толкова пъти съм киснал мозъка си в ейл, водка и вино, че дори понякога съм се чудел дали няма да се превърна в мрачна алкохолна пара, в миазъм, черен като туптящите в съзнанието ми мисли. Но неизменно съм се събуждал в сърцето на нощта, с болката в лявата половина на гърдите ми и с ужасяващото чувство на празнота до себе си.

Помня.

Помня как за пръв път тя ми каза, че ме обича. Помня сълзите ѝ при това признание; всяка една от тях капваше върху кожата ми и ми причиняваше толкова страшна болка, че изкарваше въздуха от дробовете ми и ме изгаряше като нажежен до бяло ръжен. Помня, че ми каза: „Ти си моят ирк’хан’сей, Тери“. „Човекът, преплетен с живота“ на древния език на седраните.

Селина. Така се казваше. Единствено Мракът знае колко пъти съм се будил с това име на уста. Не бих могъл да изброя жените, които с писък побягваха от спалнята ми, когато в разгара на удоволствията (които, както наивно предполагах, щяха да я заместят) изкрещях името ѝ в мазохистичен опит да я върна. Помня обаче всички пъти, когато съм я назовавал с глас, който никога друга не бе чувала от мен и едва ли някоя друга ще чуе друг път...

Помня.

Но помня и миговете, в които тя пицеше за последен път в живота си, с изпълнени с безумен ужас очи, протегнала напред, за да се защити, същите онези ръце, които бях целувал и ме бяха галили и прегръщали. Помня как тялото ѝ — онова тяло, което познавах по-добре от собственото си — се гърчеше в отчаяни спазми, окъпано от виолетовата светлина, бликаща като сълзи от пръстена с изрязаната от цял аметист пентаграма, който носех на ръката си. Помня как от устните ѝ, които някога обожествявах и за които копнеех повече от въздуха, излизаха прегракнали крясъци, бледо подобие на кадифения ѝ глас, крясъци, които искаха милост, молеха за милост, заповядваха за милост, убеждаваха ме, че съм бил излъган, че тя била жертва на клевета, че винаги съм бил единственият мъж в живота ѝ... Но не успя да ме убеди.

Помня.

Помня как след като вече я бях убил и бях предал тялото ѝ и душата ѝ на Мрака, аз самият пицях и плаках като двегодишно момченце, загубило семейството си. Помня как изпотроших с Волята си всички маси и столове в „Зелената котка“, как се сбих с дузина таренски лордове с отчаяната мисъл дано синините по тялото ми върнат избледняващия ми разсъдък. Помня как се гърчех в прегръдките на Айвън Рийс, най-добрият ми приятел, дълго след като и сълзите, и писъците ми бяха пресъхнали, и го умолявах да премахне блокадата върху магическите ми умения, за да ми позволи да се самоубия...

Помня.

И знам, че докато помня, няма да съм дори наполовината на онова, което помня, че бях.

©, 2001, Сибин Майналовски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.